



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **A.**
 sídlem S.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
 sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne X, č. j. X, sp. zn. X

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne X, č. j. X, sp. zn. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kyjov (dále též jen „prvostupňový orgán“), ze dne X, č. j. X (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čehož se měla dopustit tím, že dne X ve 10:17 hod., na pozemní komunikaci v obci X, silnice X, směr Slavkov u Brna, v blíže vymezeném úseku, jako provozovatelka vozidla registrační značky X v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Blíže neustanovený řidič se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Úsekovým měřicím zařízením mu byla naměřena úseková rychlost 58 km/h, při zvážení odchylky pak byla naměřená nejnižší skutečná rychlost 55 km/h. Uvedené jednání blíže neustanoveného řidiče bylo v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul prvostupňové rozhodnutí a odvolací námitky žalobkyně. Zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, vyjádřil se k odvolacím námitkám. Neshledal rozpor s právními předpisy. Na základě oznámení policie o spáchání přestupku nezjištěnou osobou správní orgán prvního stupně žalobkyni v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu zaslal výzvu k uhrazení určené částky. Žalobkyně byla poučena o možnosti sdělit totožnost skutečného řidiče vozidla, který vozidlo v danou dobu řídil. K reakci na výzvu jí byla stanovena lhůta určená zákonem. Tato výzva byla řádně v souladu s právními předpisy doručena. Žalobkyně stanovenou částku nezaplatila, ani nesdělila totožnost skutečného řidiče. Z tohoto důvodu bylo zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla. Dle žalovaného byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž bylo dostatečně prokázáno, že se žalobkyně tohoto přestupku dopustila.

II. Žaloba

4. Žalobkyně namítá zásadní vadu určení, která má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně se nemohla seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalovaný zaslal žalobkyni datovou schránkou výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, které měly být přílohou datové zprávy. Datová zpráva však žádnou přílohu neobsahovala. Žalobkyně následně žádala o doplnění příloh. Žalovaný na žádost nereagoval a vydal napadené rozhodnutí.
5. Žalobkyně dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nevypořádal s veškerými body odvolání, některé body vyložil chybně a odpovídá na námitku, kterou žalobkyně vůbec neuplatňuje. Původních 32 bodů námitek bylo zkráceno na 12 bodů. Jednalo se o pouhé parafráze odvolacích námitek, vytratil se skutečný smysl námitek. Mimo jiné se žalovaný vůbec nevypořádal s body 4, 16, 17, 18, 22, 23, 25 a částečně s body 28, 29 odvolání.
6. Pokud jde o námitky, které žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal, závěry žalovaného jsou nesprávné. Klíčové je, že žalobkyni nebyla zaslána kvalifikovaná výzva ke sdělení totožnosti řidiče. Nesouhlasí se závěry žalovaného v bodě 1, 6, 7, 10 a 11 napadeného rozhodnutí. Argumentace žalovaného neodpovídá právní úpravě. Žalovaný se

snaží matoucí postup prvostupňového orgánu bagatelizovat. Žalovaný nepochopil argumentaci žalobkyně, pokud jde o nekonzistentní vyznačení referenčních míst měření.

III. Vyjádření žalovaného

7. Podaná žaloba není důvodná, žalovaný navrhl, aby ji soud zamítl. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. V řízení nedošlo k porušení práv žalobkyně. V napadeném rozhodnutí se žalovaný dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami.
8. Pokud jde o namítané procesní pochybení, žalovaný měl za to, že výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí obsahovala přílohu v podobě potvrzení o vyvěšení veřejnoprávní smlouvy, nicméně z důvodu opomenutí podatelny výzva přílohu neobsahovala. Informace o stanovišti měření je zveřejněna na internetových stránkách zpravodaje Hodonínský deník, který informoval veřejnost dne 5. 4. 2019 o zřízení radaru v obci X. Forma uveřejnění takové informace není zákonem stanovena. Obecní policie dostala povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění stacionárního měření.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

9. Ve správním spise se nachází zejména oznámení podezření ze spáchání přestupku, ověřovací list vydaný Českým metrologickým institutem, přípis PČR stanovující místa pro měření rychlosti vozidel Městskou policií Kyjov, usnesení o odložení věci, příkaz o uložení pokuty, odpor proti příkazu o uložení pokuty, oznámení o pokračování v řízení spolu s vyrozuměním o provedení důkazů mimo ústní jednání, prvostupňové rozhodnutí a odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
10. Součástí správního spisu je i výzva k zaplacení určené částky ze dne 19. 12. 2019. V poučení této výzvy byla žalobkyně informována o tom, že pokud určenou částku neuhradí, může prvostupňovému správnímu orgánu písemně sdělit údaje o totožnosti skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupku. V poučení byla žalobkyně poučena o tom, že pokud neuhradí určenou částku ani nevyužije práva písemně sdělit totožnost řidiče vozidla, přistoupí správní orgán po uplynutí zákonné lhůty k šetření přestupku k postihu provozovatele vozidla.
11. Žalobkyně podáním ze dne 9. 11. 2020 mimo jiné požadovala, aby jí byl zaslán kompletní spisový materiál, neboť předchozí spisový materiál nebyl kompletní. Žádala o stanovení přiměřené lhůty pro vyjádření k důkaznímu materiálu a o sdělení dalších informací týkajících se správního řízení. Sdělením ze dne 25. 11. 2020 správní orgán prvního stupně žádosti žalobkyně o zaslání spisového materiálu vyhověl. Žalobkyni bylo sděleno, že jí bude zasláno vyrozumění o provádění důkazů listinami mimo ústní jednání, kterým jí bude stanovena nová přiměřená lhůta na seznámení se s podklady rozhodnutí.
12. Součástí správního spisu žalovaného je výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 23. 7. 2021, jako příloha této výzvy je označeno potvrzení o vyhlášení veřejnoprávní smlouvy. Dále je součástí spisu žádost žalobkyně o zaslání avizované přílohy, na kterou žalovaný nereagoval. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí.

V. Jednání před soudem

13. Soud nařídil k požadavku žalobkyně ústní jednání, které se konalo dne 12. 1. 2023, za přítomnosti jednatele žalobkyně a zástupce žalovaného. Zástupce žalobkyně odkázal na

žalobu a poukázal na vady správního řízení a neuspokojivý přístup správních orgánů. Zástupce žalovaného odkázal na zaslané vyjádření k žalobě. Následně byla provedena rekapitulace obsahu správního a soudního spisu. K ní zástupce žalobkyně poznamenal, že v průběhu prvostupňového řízení vznášel na správní orgán prvního stupně otázky ohledně průběhu řízení, na něž nebylo dle jeho názoru adekvátně reagováno. Tyto otázky a reakce na ně, které však blíže nespecifikoval, měly být podle jeho názoru učiněny součástí správního spisu (pozn. soudu - v závěrečném projevu zmínil aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím, což by vysvětlovalo vedení zvláštního správního spisu o těchto žádostech žalobkyně). Vady ve vedení správního spisu namítal již v odvolání. Na doplňující dotaz soudkyně zástupce žalobkyně uvedl, že žalobkyni byl po urgencích kompletní spisový materiál prvostupňového orgánu zaslán.

14. Na základě vyjádření žalované poté bylo doplněno dokazování kopií článku z Hodonínského deníku ze dne 5. 4. 2019 s názvem „3 tisíce aut denně jede Žarošicemi příliš rychle. Na řidiče nově dohlíží radary“ z odkazovaných internetových stránek. Po závěrečných projevech a přerušení jednání soud postupoval podle § 49 odst. 12 věta první s.ř.s.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
16. Žaloba není důvodná.
17. Krajský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť k této vadě je povinen přihlížet i z úřední povinnosti. V souladu s ustálenou judikaturou lze rozhodnutí správního orgánu považovat za nepřezkoumatelné za předpokladu, že je vnitřně rozporuplné či nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost dále spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflektují námitky účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Napadené rozhodnutí není žádnou z výše uvedených vad zatíženo.
18. Žalobkyně namítala, že se žalovaný nezabýval veškerými odvolacími námitkami popsány v jednotlivých odstavcích odvolání. Popisovanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zdejší soud neshledal. Nutnou součástí odvolacího rozhodnutí není doslovný přepis všech vznesených námitek, podstatné je vypořádání jejich obsahu. Odvolání žalobkyně bylo koncipováno do odstavců, přičemž ne každý odstavec obsahoval samostatnou odvolací námitku.
19. Pokud jde o body odvolání, které měl žalovaný opomenout, žalovaný se v návaznosti na odvolací námitky zabýval oprávněním obecní policie oznámit podezření ze spáchání přestupku. Pokud jde o údajné porušení zákazu sebeobviňování, žalovaný konstatoval, že postup považuje za souladný s právními předpisy. Vyjádřil se k namítanému porušení zásady vyšetřovací, ke kterému dle jeho názoru nedošlo. Zabýval se i právem žalobkyně vyjádřit se ke skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu. K oprávnění obecní policie žalovaný uvedl, že byly splněny náležitosti měření rychlosti dle ustanovení § 79a zákona o

silničním provozu. Dále uvedl, že výzvu lze zaslat v případě, že zákon výslovně uvádí, že lze daný přestupek projednat příkazem na místě, nikoliv, že je daný přestupek příkazem na místě skutečně projednáván, jak se žalobkyně chybně domnívá. K námitkám dle bodu 28 a 29 odvolání se žalovaný vyjádřil v bodě 10 napadeného rozhodnutí. Klíčové pak je, že z napadeného rozhodnutí jako celku vyplývá, proč odvolání žalobkyně žalovaný shledal nedůvodným.

20. Nutno podotknout, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Opačný postup by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se základními odvolacími námitkami žalobkyně vypořádal. Shrnutí k základním námitkám žalovaný uvedl v bodech 1 až 12 (s. 4 – 6) napadeného rozhodnutí. Žalovanému nelze vytýkat, vyjádřili-se k tvrzení, jež odvolatel jako odvolací námitku dle svého názoru nekoncepoval.
21. Krajský soud se dále zabýval námitkou procesního pochybení žalovaného. Žalovaný opomněl k výzvě k seznámení se s podklady rozhodnutí přiložit avizovanou přílohu, kterou bylo potvrzení o vyvěšení veřejnoprávní smlouvy. Ani na žádost žalobkyně žalovaný avizovanou přílohu nezaslal. Dle krajského soudu se nicméně nejedná o postup, který by mohl mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Opomenutou přílohou bylo potvrzení o vyhlášení veřejnoprávní smlouvy mezi městem Kyjov a obcí X, která byla uzavřena za účelem měření rychlosti projíždějících vozidel prostřednictvím stacionárního měřiče rychlosti v obci X. Ve výzvě k seznámení se s podklady rozhodnutí je uvedeno, že veřejnoprávní smlouva byla zveřejněna na elektronické i fyzické úřední desce Městského úřadu v Kyjově v době od 4. 6. 2018 do 20. 6. 2018. Veškeré podstatné informace jsou sděleny již v textu výzvy, příloha k výzvě pak dokládá uváděné skutečnosti. Tento důkazní prostředek potvrzuje zákonnost měření rychlosti na daném úseku, neboť dokládá naplnění povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění stacionárního měření. Zveřejnění této informace bylo doloženo i prostřednictvím článku v Hodonínském deníku ze dne 5. 4. 2019.
22. Zákonnou povinností správního orgánu dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen „správní řád“) je dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Není zákonnou povinností správního orgánu podklady pro rozhodnutí zasílat účastníkům řízení. Žalobkyně mohla využít svého práva nahlédnout do spisu dle § 36 odst. 3 správního řádu a s podklady pro rozhodnutí se seznámit. Postup žalovaného, který nereagoval na žádost žalobkyně o zaslání avizované přílohy sice neodpovídá zásadě dobré správy dle § 4 správního řádu, nemá však vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak bylo uvedeno, příloha pouze dokládala, že byly splněny podmínky pro měření rychlosti obecní policií, resp. že došlo k řádnému zveřejnění informace o zřízení systémů k pořizování záznamů z veřejně přístupných míst. Z odvolání žalobkyně (bod 28) nadto vyplývá, že se s příslušnou veřejnoprávní smlouvou seznámila.

23. Krajský soud se dále zabýval tím, zda byl postup prvostupňového správního orgánu v souladu se zákonem, pokud správní orgán neformuloval samostatnou výzvu k podání vysvětlení a spojil ji s výzvou k zaplacení určené částky. Dospěl k závěru, že ano. Z výzvy k uhrazení určené částky ze dne 19. 12. 2020 explicitně vyplývají procesní možnosti žalobkyně, tedy možnost zaplatit určenou částku, nebo sdělit totožnost řidiče. V poučení jsou také uvedeny následky pasivity adresáta. Adresát je informován o tom, že pokud nebude na výzvu jedním ze dvou uvedených způsobů reagovat, přistoupí správní orgán k postihu provozovatele vozidla. Je poučen o rozmezí hrozící pokuty. Není pravda, že by chybělo poučení žalobkyně. Žalobkyni byla dána možnost sdělit osobu skutečného řidiče a byl poučen o dalším postupu v případě, že tak neučiní.
24. Postup správního orgánu byl v souladu s § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Šlo by proti smyslu úpravy přestupku provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie. Pokud provozovatel k výzvě správního orgánu neoznačí osobu řidiče, je naplněna podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a správní orgán po odložení věci přestupek projedná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53). Není důvod, pro který by nebylo možné závěry Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku aplikovat i na posuzovaný případ, jak namítá žalobkyně. V této věci se naopak jedná o obdobný úřední postup. Správní orgán v odkazovaném případě rovněž vyzval provozovatele vozidla k zaplacení určené částky a poučil jej, že může namísto uhrazení stanovené částky sdělit správnímu orgánu totožnost osoby řidiče. Tento postup shledal Nejvyšší správní soud jako dostatečný pro to, aby bylo přistoupeno k postihu provozovatele vozidla.
25. Žalobkyně trvá na svém názoru, že Městská policie Kyjov nebyla oprávněna oznámit podezření ze spáchání přestupku správnímu orgánu, neboť k oznamování přestupků není obecní policie zákonem zmocněna. Tato námitka není důvodná. Strážník obecní policie je naopak povinen oznámit příslušnému orgánu podezření, že byl spáchán přestupek, jehož projednání patří do působnosti tohoto orgánu na základě § 10 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii.
26. Žalobkyně namítá, že žalovaný bagatelizoval nezákonný postup prvostupňového správního orgánu. Ten měl spočívat v chybném poučení uvedeném v oznámení ze dne 16. 10. 2022 a v pozdním založení správního spisu. Pokud jde o poučení, které se mělo vztahovat k jinému úkonu, jedná se o formální pochybení, které v tomto konkrétním případě nemá žádné závažnější následky pro vedené řízení a nemá za následek nezákonnost rozhodnutí. Nad rámec poučení o právech a povinnostech účastníka týkajícího se ústního jednání byla žalobkyně i obecně poučena o právech a povinnostech obviněného v řízení. Správné, hodící se, poučení bylo v oznámení obsaženo, poučovací povinnost správního orgánu byla naplněna a žalobkyně nebyla na svých právech zkrácena. Krajský soud neshledal žádné závažnější pochybení ani ve vedení spisu.
27. Žalobkyně nesouhlasí s argumentací žalovaného v bodě 10 napadeného rozhodnutí. Zpochybňuje legalitu měření automatizovaným prostředkem obecní a městskou policií bez ztotožnění řidiče motorového vozidla bezprostředně po spáchání skutku. Má za to, že použití automatizovaného zařízení neumožňuje následný postih přestupku dle § 125d zákona o silničním provozu. Žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V odst. 2 tohoto ustanovení je uvedeno, že provozovatel vozidla za přestupek odpovídá, pokud bylo porušení pravidel zjištěno

prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích

28. Samotné měření bylo dle zdejšího soudu prováděno v souladu se zákonem. Měření bylo prováděno na místě určeném Policí ČR v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Bylo prováděno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy v souladu s § 125f odst. 2. Skutečnost, že měřicí zařízení bylo ve vlastnictví třetí osoby, není v rozporu se zákonem, pokud třetí osoba nemá zájem na výsledcích měření (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36), což v posuzované věci ani nebylo tvrzeno.
29. Žalobkyně nesprávně dovozuje, že obecní policie je oprávněna měřit rychlost vozidel pouze v souvislosti s tzv. příkazním řízením na místě ve smyslu ustanovení § 124 zákona o silničním provozu a výlučně ve vztahu ke skutkovým podstatám přestupků uvedených v ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodech 3. a 4. zákona o silničním provozu. Nikoliv ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku uvedené v bodu 2. tohoto zákonného ustanovení, či ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku uvedené v ustanovení § 125d zákona o silničním provozu. Žalobkyně zjevně zaměňuje oprávnění obecní policie měřit rychlost dle § 79a zákona o silničním provozu a oprávnění projednávat přestupky dle § 124 odst. 13 zákona o silničním provozu. V daném případě obecní policie řešený přestupek neprojednávala, pouze změřila rychlost vozidla a v souladu se zákonnou povinností dle § 10 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, oznámila podezření ze spáchání přestupku prvostupňovému správnímu orgánu.
30. Pokud jde o námitku, že v referenčních místech úsekového měření nebylo stejné značení na silnici, krajský soud konstatuje, že technická způsobilost měřidla měřit rychlostní hodnoty byla ověřena Českým metrologickým institutem. Český metrologický institut schvaluje typy měřidel a ověřuje stanovená měřidla dle § 14 odst. 1 písm. c) zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii. Ověřovacím listem č. 8012-OL-70144-19, který je součástí správního spisu, byl rychloměr jako stanovené měřidlo ověřen s platností do 8. 4. 2020. Krajský soud má proto za to, že je možné vycházet z naměřených hodnot. Tuto námitku vyhodnotil krajský soud rovněž jako nedůvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

31. Soud dospěl k závěru, že i přes zjištěné procesní pochybení v odvolacím řízení a formální nedostatky některých úkonů řízení prvostupňového, napadené rozhodnutí ob stojí. Neshledal ani jiné vady, k nimž by musel případně přihlédnout z úřední povinnosti, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 12. ledna 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně